

18 Φεβρουαρίου, 1993

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Κ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ'ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 331/92)

---

5 Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου —
Υπάλληλοι — Προαγωγές — Πλήρωση θέσης ψηλά στη ιεραρχία —
Αρχαιότητα — Απομακρυσμένη αρχαιότητα — Αρχαιότητα δεν
αποτελεί κριτήριο προαγωγής κατά τον Καν. 10(7) των περί Προ-
σωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (Γενικών) Κανονι-
σμών του 1982-1990.

10 Ο αιτητής προσέβαλε με την προσφυγή την προαγωγή του εν-
διαφερομένου μέρους στη θέση Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β' (Ειδι-
κευμένο Προσωπικό).

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-
φάσισε ότι:

15 1. Ο αιτητής, σε ένα σημείο των αγορεύσεών του, ισχυρίστηκε πως
δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή η επιλογή του ενδιαφερομένου μέ-
ρους, γιατί ο ίδιος δεν υστερούσε από αυτόν σε αξία και ήταν
αρχαιότερός του. Σε άλλο σημείο, ισχυρίστηκε πως υπερείχε του
20 ενδιαφερομένου μέρους και σε αξία και σε αρχαιότητα. Δεν
έχουν τεκμηριωθεί αυτές οι γενικές τοποθετήσεις του αιτητή.
Από τη μελέτη του συνόλου των στοιχείων δεν έχει φανεί ότι ο
αιτητής υπερέχει έκδηλα του ενδιαφερομένου μέρους. Η βαθμο-
λογία του ενδιαφερομένου μέρους κατά τα τρία τελευταία χρό-
νια, μέχρι το 1990, ήταν καλύτερη από εκείνη του αιτητή. Επί-
25 πρόσθετα, το ενδιαφερόμενο μέρος είχε συστηθεί από το Γενικό

Διευθυντή και, κάτω από αυτές τις συνθήκες και έχοντας υπόψη την ευρύτητα της διακριτικής εξουσίας κάθε διορίζοντος οργάνου όταν η θέση που πληρώνεται είναι ψηλή στην ιεραρχία, ήταν εύλογα επιτρεπτή η επιλογή του ενδιαφερομένου μέρους. Η αρχαιότητα του αιτητή ήταν εντελώς απομακρυσμένη και δε θα μπορούσε να της είχε προσδοθεί ιδιαίτερη βαρύτητα. Στην υπόθεση *Μερόπη Κολοκασίδου ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4801, αποφασίστηκε πως η αρχαιότητα δεν αποτελεί κριτήριο προαγωγής σύμφωνα με τον Κανονισμό 10(7).

5

10

2. Η υπόθεση *Sosilos v. Republic* διαφοροποιείται από την παρούσα. Στην υπόθεση εκείνη, η μεταγενέστερη εμπιστευτική έκθεση ανέτρεπε ουσιαστικά τη γνώμη που εξέφρασε ο ίδιος ο Προϊστάμενος αναφορικά με την ποιότητα της εργασίας του υποψηφίου κατά τον ίδιο χρόνο, κάτι που δε θα μπορούσε να ληφθεί εδώ ακόμα και με γνώμονα το έντυπο αξιολόγησής του 1992.

15

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

20

Κολοκασίδου ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (1992) 4 Α.Α.Δ. 4801,

Sosilos v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1133,

25

Χαραλαμπίδης ν. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 414.

Προσφυγή.

30

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της καθ'ης η αίτηση Αρχής με την οποία προάχθηκε το Ενδιαφερόμενο Μέρος στη θέση Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β (ειδικευμένο προσωπικό) αντί του αιτητή.

35

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Κ. Χ'Ιωάννου, για της Καθ'ης η αίτηση.

Curr. adv. vult.

40

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής προσβάλλει το κύρος της απόφασης της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (η Αρχή) με την οποία προάχθηκε ο Αντρέας Χαραλαμπίδης στη θέση Προϊστα-

μένου Υπηρεσίας Β (Ειδικευμένο Προσωπικό).

5 Στο στάδιο των διευκρινίσεων εγκαταλείφθηκε σειρά λόγων ακυρότητας που αναπτύχθηκαν στη γραπτή αγόρευση για τον αιτητή. Δυο από τους λόγους που απέμειναν μπορούν να εξεταστούν χωρίς αναφορά σε όσα συνθέτουν τον παράλληλο ισχυρισμό του αιτητή πως υπερέχει έκδηλα του ενδιαφερομένου μέρους.

10 Ενώ η απόφαση της Αρχής λήφθηκε στις 19 Φεβρουαρίου 1992, ορίστηκε ως ημερομηνία έναρξης της ισχύος της προαγωγής η 3 Οκτωβρίου 1991. Αφιερώθηκε μεγάλο μέρος της γραπτής αγόρευσης για τον αιτητή στην ανάπτυξη επιχειρηματολογίας σύμφωνα με την οποία δεν ήταν νομικά επιτρεπτό να δοθεί στην απόφαση αναδρομική ισχύς. Η άποψη των καθ' ων η αίτηση ήταν πως υπάρχει νομοθετική εξουσιοδότηση, προερχόμενη από το σχετικό προϋπολογισμό, για την αναδρομικότητα της προαγωγής και πως, εν πάση περιπτώσει, δεν ήταν ανοικτό για τον αιτητή να προσβάλει αυτό το μέρος της απόφασης. Υπέδειξαν οι καθ' ων η αίτηση πως ο αιτητής με την προσφυγή του ισχυρίζεται πως είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε εννόμου αποτελέσματος η απόφαση της Αρχής με την οποία "προήγαγε τον Αντρέα Χαραλαμπίδη στη θέση Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β" (Ειδικευμένο Προσωπικό) από τις 3 Οκτωβρίου 1991 αντί και/ή στη θέση του αιτητή". Κατά τους καθ' ων η αίτηση δεν μπορεί ο αιτητής από τη μια να υποστηρίξει τη θέση πως θα έπρεπε να προαχθεί εκείνος από την πιο πάνω ημερομηνία και από την άλλη να αναπτύσσει επιχειρήματα που άπτονται του κύρους της αναδρομικότητας που δόθηκε στην απόφαση.

30 Στο στάδιο των διευκρινίσεων, ενόψει ακριβώς του δεύτερου από τα πιο πάνω επιχειρήματα των καθ' ων η αίτηση, τα οποία έθεταν ουσιαστικά και ζήτημα ύπαρξης έννομου συμφέροντος για τη προσβολή της αναδρομικότητας της προαγωγής, ο αιτητής διευκρίνισε πως δεν επεδίωκε την ακύρωση εκείνου του μέρους της απόφασης και πως, απλώς επικαλέστηκε το γεγονός της αναδρομικότητας της προαγωγής ως λόγο για την ακύρωση του συνόλου της απόφασης. Η αντίδραση των καθ' ων η αίτηση πως ήταν αργά για να προβληθούν νέοι λόγοι ακυρότητας ήταν δικαιολογημένη. Εν πάση περιπτώσει, ο αιτητής, πέρα από τη γενική διατύπωση του ισχυρισμού του, δεν έχει υποδείξει οτιδήποτε που θα μπορούσε, με οποιοδήποτε τρόπο, να συνδέσει το ζήτημα της ημερομηνίας έναρξης της προαγωγής με το καθόλου κύρος της προσβαλλόμενης απόφασης.

Τα ετήσια φύλλα ποιότητας (εκθέσεις ποιότητας) της Αρχής

συμπληρώνονται για τη περίοδο μεταξύ της 1 Απριλίου και της 31 Μαρτίου 1991 κάθε περιόδου. Το γεγονός ότι δεν είχαν συμπληρωθεί τέτοια φύλλα ποιότητας για την περίοδο μεταξύ της 1ης Απριλίου 1990 και 31 Μαρτίου 1991, με αποτέλεσμα να είναι ακάλυπτο από αυτή την άποψη το χρονικό διάστημα των 22 5
 περίπου μηνών μέχρι τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης, προβλήθηκε ως ουσιώδης παρατυπία που, χωρίς άλλο, θα έπρεπε να οδηγήσει στην ακύρωση της απόφασης. Καταφάνηκε πως η ανυπαρξία φύλλων ποιότητας (εκθέσεων προόδου) για την πιο 10
 πάνω περίοδο οφειλόταν σε αντικειμενική αδυναμία στις λεπτομέρειες της οποίας, εφόσον δε διαφωνούν ως προς την ύπαρξη της οι δυο πλευρές, δεν είναι ανάγκη να αναφερθώ. Με αυτό το δεδομένο, ο αιτητής εγκατέλειψε το σχετικό λόγο ακυρότητας που πρόβαλε, για να υποστηρίξει, όμως, πως και σ' αυτή την περι- 15
 ρίπτωση ενυπάρχει ουσιαστική πλημμέλεια που πήρε τη μομφή παράλειψης της Αρχής να διεξαγάγει την απαιτούμενη έρευνα για να διαπιστωθεί με άλλο τρόπο η αξία των υποψηφίων κατά τη διάρκεια του πιο πάνω χρονικού διαστήματος.

Συμφωνώ με την άποψη των καθ' ων η αίτηση πως δε δικαιολογείται η μομφή της παράλειψης διαξαγωγής δέουσας έρευνας στην παρούσα υπόθεση. Βρίσκονταν ενώπιον της Αρχής οι φάκελοι των υποψηφίων που αποκάλυπταν όλες τις λεπτομέρειες της μακράς σταδιοδρομίας τους και, κυρίως, βρισκόταν 20
 ενώπιον της, πέρα από τη συμβουλή του Συμβουλίου Προσωπικού, η σύσταση του Γενικού Διευθυντή της Αρχής. Η σύσταση εκείνη είχε ημερομηνία 27 Ιανουαρίου 1992 και δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί ότι είχε σύγχρονη σημασία ως περιέχουσα την άποψη του Γενικού Διευθυντή αναφορικά με την αξία των υπο- 25
 ψηφίων κατά το χρόνο εκείνο. 30

Οι υπόλοιποι λόγοι ακυρότητας, αναφέρονται στη βαρύτητα που θα μπορούσε να προσδοθεί στη συμβουλή του Συμβουλίου Προσωπικού και στη σύσταση του Γενικού Διευθυντή και, τελικά, στο συμπέρασμα ως προς την υπεροχή του ενδιαφερομένου 35
 μέρους έναντι του αιτητή.

Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή ότι, όσο και αν η σύσταση του Διευθυντή θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι ήταν αιτιολογημένη, θα έπρεπε να παραγνωριστεί γιατί, στην ουσία, είχε ως αποκλειστικό 40
 στήριγμά της την προηγηθείσα συμβουλή του Συμβουλίου Προσωπικού η οποία έπασχε γιατί δεν ήταν αιτιολογημένη. Ισχυρίστηκε ακόμα ο αιτητής πως η τελική απόφαση λήφθηκε κατά παραγνώριση της υπεροχής του όπως αυτή πρόβαλλε από

τους φακέλους και πως, εν πάση περιπτώσει, η Αρχή ενήργησε κάτω από πλάνη ως προς το αν ο αιτητής ή το ενδιαφερόμενο μέρος ήταν αρχαιότερο.

- 5   Οι κενές θέσεις ήταν πέντε. Το Συμβούλιο Προσωπικού κατέ-
ληξε πως πληρούσαν τα προσόντα της θέσης 100 υποψήφιοι.
Έθεσε ενώπιον της Αρχής την ομόφωνη άποψη του αναφορικά με
το ποιού δέκα από αυτούς ήταν οι επικρατέστεροι κατά σειρά
10   προτεραιότητας. Το ενδιαφερόμενο μέρος ήταν τέταρτο στη σειρά
ενώ ο αιτητής δεν περιλήφθηκε σ' αυτό το τελικό κατάλογο. Το
Συμβούλιο Προσωπικού προσδιόρισε με λεπτομέρεια, στο πολυ-
σέλιδο σχετικό πρακτικό του, τη διαδικασία που τήρησε και τη μέ-
θοδο που ακολούθησε μέχρι τη διατύπωση της συμβουλής του στη
15   τελική της μορφή. Καταγράφονται στο πρακτικό όσα απασχόλη-
σαν το Συμβούλιο Προσωπικού σε σχέση με το ποιού θα μπορού-
σαν να θεωρηθούν ως υποψήφιοι όπως και η συγκριτική εργασία
που έγινε. Μελετήθηκαν, όπως αναφέρεται, οι βαθμολογίες των
υποψηφίων, οι παρατηρήσεις και οι συστάσεις των προϊσταμέ-
νων όπως και το υπόλοιπο περιεχόμενο των φακέλων. Προστί-
20   θεται πως κατέληξε στη συμβουλή του με γνώμονα τα κριτήρια
του Κανονισμού 10(7) των περι Προσωπικού της Αρχής Τηλεπι-
κοινωνιών Κύπρου (Γενικών Κανονισμών) του 1982 1990), σύμ-
φωνα με τον οποίο, οι κρίσεις για προαγωγή διενεργούνται με βά-
ση την υπηρεσιακή επίδοση και απόδοση των υποψηφίων και την
25   εν γένει ουσιαστική καταλληλότητά τους.

30   Με αυτά τα δεδομένα, δεν μπορώ να συμφωνήσω ότι η συμβουλή του Συμβουλίου Προσωπικού πάσχει όπως εισηγήθηκε ο αιτητής.

- 35   Τα επιχειρήματα ως προς τη βαρύτητα που θα μπορούσε να προσδοθεί στη σύσταση του Γενικού Διευθυντή, είχαν ως προϋπόθεση κάποιας μορφής ελάττωμα της συμβουλής του Συμβουλίου Προσωπικού και, επομένως, ενόψει των ανωτέρω, στερούνται πραγματικού ρεϊσματος. Πάντως, δεν είναι ορθή ούτε η αντίληψη του αιτητή πως ο Διευθυντής στηρίχτηκε, και μάλιστα αποκλειστικά, στη συμβουλή του Συμβουλίου Προσωπικού. Αναφέρεται, βέβαια, στο γεγονός ότι μελέτησε τη συμβουλή εκείνη αλλά προσθέτει πως έκαμε τη δική του έρευνα και πως η σύ-
40   στασή του ήταν το αποτέλεσμα της δικής του άποψης ως προς το ποιού υπερείχαν. Είναι χαρακτηριστική η τελευταία παράγραφος του εγγράφου που περιέχει τη σύστασή του.

Κατά την άποψή μου οι πιο πάνω υπερέχουν των υπόλοιπων

υποψηφίων, είναι πολύ καλοί υπάλληλοι και διαθέτουν τα προσόντα και τις ικανότητες για επιτυχή εκπλήρωση των καθηκόντων της νέας θέσεως”.

Η Αρχή, αφού κατέγραψε τα ονόματα των πέντε υποψηφίων που έκρινε πως ήταν οι καταλληλότεροι για προαγωγή σημείωσε στο πρακτικό της και τα ακόλουθα: 5

“Το Συμβούλιο βρήκε ότι και άλλοι υποψήφιοι είναι πολύ καλοί υπάλληλοι, οι πιο πάνω όμως υπερέχουν των υπολοίπων και επιπρόσθετα είναι αρχαιότεροι στο βαθμό του Επιθεωρητή Ειδικευμένου Προσωπικού”. 10

Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή πως είναι φανερό ότι η Αρχή ενήργησε κάτω από την πελτανημένη εντύπωση ότι το ενδιαφερόμενο μέρος ήταν αρχαιότερο από τον ίδιο ενώ, στην πραγματικότητα, δε συνέβαινε κάτι τέτοιο. Κατείχαν και οι δυο τη θέση του Επιθεωρητή Ειδικευμένου Προσωπικού από την 1 Ιουνίου 1982 αλλά ο αιτητής είχε προσληφθεί στην Αρχή το 1956 σε αντίθεση με το ενδιαφερόμενο πρόσωπο που είχε προσληφθεί το 1962. 15 20

Είναι αλήθεια πως μια πρόχειρη ματιά είναι δυνατό να οδηγήσει στη σκέψη πως το πιο πάνω απόσπασμα δίνει την εντύπωση πως η Αρχή θεωρούσε ότι οι προαχθέντες, και μεταξύ τους και το ενδιαφερόμενο μέρος, ήταν αρχαιότεροι των υπολοίπων. Όχι, όμως, μετά από προσεκτική παρατήρησή του. Για να υπήρχε ζήτημα τέτοιας πλάνης, θα έπρεπε το πρακτικό να αποκαλύπτει σύγκριση, από την άποψη της αρχαιότητας, μεταξύ των προαχθέντων και του αιτητή. Σύμφωνα με το πρακτικό, όμως, συγκρίθηκαν οι προαχθέντες με άλλους υποψηφίους που και εκείνοι ήταν, κατά την κρίση της Αρχής, “πολύ καλοί υπάλληλοι”. Δεν υπαισέρχομαι σ’ αυτό το σημείο στην ορθότητα της κρίσης της Αρχής ως προς το ποιος ήταν ή δεν ήταν πολύ καλός υπάλληλος. Εκείνο που έχει σημασία είναι το κατά πόσο μέσα σ’ εκείνους τους πολύ καλούς υπαλλήλους σε σχέση με τους οποίους οι προαχθέντες ήταν και αρχαιότεροι, περιλαμβάνονταν και ο αιτητής. Τα στοιχεία που υπάρχουν δεν αφήνουν οποιαδήποτε αμφιβολία πως η Αρχή δεν περιλαμβάνει και τον αιτητή στους πολύ καλούς υπαλλήλους σε σχέση με τους οποίους οι προαχθέντες ήταν και αρχαιότεροι. Στο πρακτικό της Αρχής γίνεται ονομαστική αναφορά στον κάθε ένα από τους υποψηφίους, οι οποίοι και χαρακτηρίζονται άλλος ως εξαιρετος, άλλος ως άριστος και άλλοι ως πάρα πολύ καλοί, πολύ καλοί, καλοί, ή μέτριοι υπάλληλοι. Σε ορισμένες περιπτώσεις η Αρχή δεν επιχειρεί οποιοδήποτε χαρακτηρισμό αυτού του είδους. Περιλαμβάνεται σ’ αυτές τις τελευταί- 25 30 35 40

ες και ο αιτητής. Σύμφωνα με το πρακτικό της Αρχής είναι “εργατικός, συνεργάσιμος και τακτικός υπάλληλος”. Είναι καθαρό ότι η Αρχή αναφερόταν σε εκείνους που η ίδια χαρακτήρισε ως πολύ καλούς υπαλλήλους, στους οποίους δεν περιλαμβάνονταν ο αιτητής.

5

Ο αιτητής, σε ένα σημείο των αγορεύσεών του, ισχυρίζεται πως δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή η επιλογή του ενδιαφερομένου μέρους γιατί ο ίδιος δεν υστερούσε από αυτόν σε αξία και ήταν αρχαιότερος του. Σε άλλο σημείο, ισχυρίζεται πως υπερείχε του ενδιαφερομένου μέρους και σε αξία και σε αρχαιότητα. Δεν έχουν τεκμηριωθεί αυτές οι γενικές τοποθετήσεις του αιτητή. Από τη μελέτη του συνόλου των στοιχείων δεν έχει φανεί ότι ο αιτητής υπερέχει έκδηλα του ενδιαφερομένου μέρους. Η βαθμολογία του ενδιαφερομένου μέρους κατά τα τρία τελευταία χρόνια, μέχρι το 1990, ήταν καλύτερη από εκείνη του αιτητή. Επιπρόσθετα, το ενδιαφερόμενο μέρος είχε συστηθεί από το Γενικό Διευθυντή και, κάτω από αυτές τις συνθήκες και έχοντας υπόψη την ευρύτητα της διακριτικής εξουσίας κάθε διορίζοντος οργάνου όταν η θέση που πληρώνεται είναι ψηλή στην ιεραρχία, ήταν εύλογα επιτρεπτή η επιλογή του ενδιαφερομένου μέρους. Η αρχαιότητα του αιτητή ήταν εντελώς απομακρυσμένη και δε θα μπορούσε να της είχε προσδοθεί ιδιαίτερη βαρύτητα. Στην υπόθεση *Μερόπη Κολοκασίδου ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4801, αποφασίστηκε πως η αρχαιότητα δεν αποτελεί κριτήριο προαγωγής σύμφωνα με το Κανονισμό 10(7). Ενόψει των πιο πάνω, δε χρειάζεται να δω το ζήτημα και από αυτή τη σκοπιά.

25

Μετά τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης, μέσα στο 1992, συμπληρώθηκαν φύλλα ποιότητας για όλους τους υπαλλήλους της Αρχής με στόχο την κάλυψη της περιόδου 1990-1991. Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή ότι από τη σύγκριση των φύλλων ποιότητας που ανέτρεχαν στην περίοδο εκείνη, καταφαίνεται υπεροχή του αιτητή και επομένως αποκαλύπτεται το λανθασμένο της επιλογής που έγινε. Επικαλέστηκε σχετικά την υπόθεση *Sosilos v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1133.

35

Η άποψη των καθ' ων η αιτηση πως τα έντυπα εκείνα δεν ήταν συγκρίσιμα σε ό,τι αφορά στο ενδιαφερόμενο μέρος και στον αιτητή και πως δε θα μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για την εξαγωγή συμπερασμάτων ως προς την υπηρεσιακή απόδοση του ενδιαφερομένου μέρους κατά το χρόνο εκείνο, είναι ορθή. Το ενδιαφερόμενο μέρος αξιολογήθηκε ως αν να κατείχε καθόλη τη διάρκεια της περιόδου 1990-1991 που κάλυπτε το έντυπο αξιολόγησης, τη θέση του Προϊσταμένου Β, στην οποία, όμως, προάχθη-

40

κε με την απόφαση της 19 Φεβρουαρίου 1992. Συμπληρώθηκε, στην περίπτωση του, έντυπο αξιολόγησης τύπου Α' που, όπως ρητά αναφέρεται σ' αυτό, αφορά στο ανώτερο και στο ανώτατο προσωπικό της Αρχής ενώ το ενδιαφερόμενο μέρος, στην πραγματικότητα, ασκούσε τα καθήκοντα του Επιθεωρητή. Το γεγονός ότι ορίστηκε να είναι αναδρομική η προαγωγή του έτσι που να θεωρείται ότι κατείχε τη θέση του Προϊσταμένου από τον Οκτώβρη 1991, δε διαφοροποιεί την κατάσταση. Η ουσία βρίσκεται στο γεγονός ότι το ενδιαφερόμενο μέρος, μέχρι και την ημερομηνία της λήψης της απόφασης για την προαγωγή του, ασκούσε τα καθήκοντα του Επιθεωρητή, που ανήκει στο μέσο προσωπικό και όχι τα καθήκοντα του Προϊσταμένου.

Ο δικηγόρος του αιτητή επικαλέστηκε τη νομολογία σύμφωνα με την οποία οι εμπιστευτικές εκθέσεις αποτελούν σημαντικό δείκτη της αξίας των υποψηφίων ανεξάρτητα από το κατά πόσο οι συγκρινόμενοι υποψήφιοι κατέχουν όμοια ή ισόβαθμη θέση. (Βλ. **Αντώνιος Χαραλαμπίδης ν. Δημοκρατίας** (1991) 3 Α.Α.Δ. 414). Δεν είναι όμως αυτό το θέμα στην παρούσα υπόθεση. Το έντυπο αξιολόγησης που συμπληρώθηκε για το ενδιαφερόμενο μέρος ήταν ειδικά προσαρμοσμένο για το ανώτερο και το ανώτατο προσωπικό και περιείχε βαθμολογία σε σχέση με στοιχεία άγνωστα στην περίπτωση του κατώτερου και μέσου προσωπικού στο οποίο ουσιαστικά ανήκε κατά τη σχετική περίοδο και, αντίστροφα, δεν περιείχε βαθμολογία σε σχέση με όλα τα στοιχεία που περιλαμβάνονταν στο έντυπο αξιολόγησης του μέσου και κατώτερου προσωπικού. Η υπόθεση **Sosilos** (ανωτέρω) διαφοροποιείται και ενόψει των πιο πάνω αλλά και για ακόμα ένα λόγο. Στην υπόθεση εκείνη η μεταγενέστερη εμπιστευτική έκθεση ανέτρεπε ουσιαστικά τη γνώμη που εξέφρασε ο ίδιος ο προϊστάμενος αναφορικά με την ποιότητα της εργασίας του υποψηφίου κατά τον ίδιο χρόνο, κάτι που δε θα μπορούσε να ληφθεί εδώ ακόμα και με γνώμονα το έντυπο αξιολόγησης του 1992.

Για τους πιο πάνω λόγους, δεν έχει θεμελιωθεί οποιοσδήποτε λόγος ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης. Η προσφυγή απορρίπτεται και η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.